

Bevezető

Jártatok már Rózsafelhők között? Túl királyságokon, ahol jázmin, és megannyi virág illata terjeng körülöttek? Ott, ahol apró pici hangyák egész serege gyűlt össze, hogy segítse az ott lakó medvét? Ahol különleges növények borítják be a mezőt, és lágy szellő ringatja a lila fűzfa hosszú ágait?

Nem voltál még ott? Akkor gyere velem, repüljünk együtt oda!

Fogd erősen a kezemet, el ne engedd! Mehetünk? Akkor csak figyelj!

Túl a magas Tátrán, átrepülve tengert, óceánt, a zebra földjén is túl, létezik egy picinyke ország. Hiába keresnéd a térképen, mert ott bizony nem látszódik. Megannyi tudós próbálta már megtalálni ezt a helyet, ám mindannyian kudarcot vallottak. Hiába volt a sok leírás, útmutatás, nem juthat be oda akárki. Bizony, láthatatlan burok veszi körbe ezt az országot, és csak kevés embernek sikerül bejutnia oda. De most, hogy fogod a kezemet, én, elviszlek.

Erősen fogod? Hát jól kapaszkodj! Látod? Szállunk, csak szállunk, messze földre repülünk. Gyere, ereszkedjünk lejjebb, mindjárt megérkezünk.

Ahogy lejjebb haladunk, fiatal szellő simogatja meg az arcunkat, halványrózsaszín fonalat húzva maga után tűnik el a távolban. A földre leérve varázslatos, puha zöld fűbe érkezünk. Lábunk alatt puha selyemként hajlanak el a fűszálak, minden egyes lépésünkönél halk csilingelő hangot hallatva.

A mezőt körülvéve tölgyfák magasodnak, amerre csak nézünk.

Vékony ösvény mutatja az utat, hogy merre induljunk tovább. A hatalmas, több száz éves fák kellemes árnyékot adnak az arra sétálók számára. Az ösvény végénél egy kis barna faházat találunk.

Pár éve elhagyatottan állt már, de most egy család költözött be. Anya, Apa, és egy kisfiú.

Az ő kalandjait szeretném most elmesélni Nektek.

Első nap az oviban

-Jaj, nem akarok én oviba menni!

Hát elérkezett az a bizonyos hétfői nap. Marci aggódva nézett kedvenc hátizsákjára, és macijára, miközben anyukája ráadta a cipőjét.

-Nem akarok oviba menni, nem ismerek senkit, nincsenek ott a barátaim, félek!- mondta pityeregve.

-Kisfiam, tudom, hogy most meg vagy ijedve. Ne feledd, ott lesz veled végig Maci úr, és ha nagyon magányosnak érzed magad, bármikor hozzábújhatsz. Biztos vagyok benne, hogy hamar találsz magadnak valakit, akivel tudsz játszani majd. Ne feledd, én is ott leszek veled egy ideig- mondta az anyukája megnyugtatóan.

-De értem jössz hamar? Nem hagysz ott sok ideig, ugye?

-Nem, nem hagylak. Egy kicsit körbe nézel ott, megnézed, milyen játékok vannak, milyenek az óvónénik, és ki tudja? Lehet, hogy játszani is fogsz egy kicsit, akár Maci úrral?

Marci kétségbeesetten szorongatta anyukája kezét az ovihoz vezető úton. Habár többször megtették már, ez a séta más volt. Több próba nincsen, most már élesben kell végigcsinálni.

Az ovi kapujánál megtorpantak. Marci aggódva figyelte azt a sok- sok gyereket, akik beözönlöttek előttük.

A csoportszobánál már várta őket az óvónéni.

-Szia, Marci! Már nagyon vártunk Téged! Én Éva néni vagyok. A repülőt választottad a jelednek, ugye? Nézd csak, itt is van a szekrényed. Ha pedig átöltöztél benti ruhába, szeretettel várunk téged a csoportban.

Marci bizalmatlanul méregette Éva nénit, és csendes beletörődöttséggel öltözött át anyukája segítségével.

A csoportszoba ajtajához érve aggódva fogta meg anyukája kezét újra, és együtt léptek be a helységbe, ahol már voltak páran.

Voltak, akik nevetve beszélgettek, voltak, akik elmélyülten rajzoltak, megint mások a szőnyegen autókkal játszottak.

Marci félve nézett körül.

Itt kell hát minden nap lennem ezentúl?

Egy kedves néni jött felé mosolyogva.

-Szervusz, én Kati néni vagyok, a dadus. Mi a kedvenc játékod? Szeretsz autózni, vagy inkább kirakóval szoktál játszani? Ismered ezt a játékot?- Kérdezte, majd megfogta a kezét és, odavezette a polchoz.

-Mancs őrzáratos kirakó-állapította meg Marci. Az volt a kedvenc meséje, még az ágyneműhuzatán is ők voltak.

-Segítenél nekem kirakni?-kérdezte a dadusnéni, miközben az asztalhoz vezette a kisfiút, szétszedte a kirakót, és reménykedve nézett rá.

Marci félénken bólogatott, majd kis idő múlva már lelkesen illesztette össze a darabokat. Időnként felpillantott az asztal felé, hogy anyukája ott van-e még, és megnyugodva látta, hogy nem ment el. Időközben egy kislány is odament hozzájuk, így hármasban fejezték be a kirakót.

-Megmutassam, hogy nekem mi a kedvencem?-kérdezte a kislány.

Marci érdeklődve figyelte, ahogy egy másik dobozt hozott oda hozzájuk. Egy idő után már önfeledten játszottak együtt.

-Marci, én közben megyek, de nemsokára jövök érted!-mondta megkönnyebbülve az anyukája.

-Rendben, de siess értem.-mondta aggódva a kisfiú.

A délelőtt hamar eltelt. Míg kimentek kezét mosni, a naposok megterítették az asztalokat. Ebédre milánói volt, amit a legtöbben nagyon szeretnek. Ebéd után pedig ott volt Marci anyukája az öltözőben.

Marci mosolyogva szaladt az anyukája karjába.

-Ugye, hogy nem is volt rossz az első nap?

-Nem, nem volt. Képzeld, van Mancs őrzáratos kirakó itt is, de ez más, mint ami otthon van. Meghallgattunk egy mesét, később le is rajzolhattuk. Megmutatom neked, hazahozhatjuk- emelte fel a papírt, és büszkén mutatta meg a képet.

-Hát ez nagyon szép! Kirakjuk a faliújságodra otthon, mit szólsz hozzá?

Marci beleegyezően bólintott, majd átöltözött, és kimentek az oviból. Hazafele elnyaltak egy fagyit, és megkönnyebbülve beszéltek meg, hogy nem is volt vészes az első nap az oviban.

A családi kirándulás

Egyik nap szünet volt az oviban.

Marci izgatottan várta már ezt a napot, hiszen anyukája megígérte neki, hogy elmennek kirándulni a környéken egyet, és közben megnézik, hogy máshol is találnak-e rejtélyes fonalakat.

Minden a költözésük után kezdődött.

Egyik nap ugyanis, a kert végében levő hatalmas tölgyfánál üldögéltek Rozival, mikor a kutya hirtelen felállt, és a fa törzséhez sietett.

-Mit találtál, Rozi?-kérdezte Marci.

De Rozi nem is figyelt oda, csak a fát nézte, és lelkesen csóválta a farkát.

-Rozi, valami nagy bogarat találtál?

Marci odament, és elkezdte figyelni a fát. Először észre sem vette, csak miután alaposan kutatni kezdte, akkor látta meg, hogy halvány rózsaszín, csillogós fonál van a fa törzsén. Mikor megpróbált hozzányúlni, eltűnt a fonál. Amint elvette a kezét, a fonál újra megjelent.

-Hú, ez micsoda lehet?-kérdezte Rozitól.

A kutya lelkesen csaholt, és izgatottan nézte a fonalat. Marci újra megpróbálkozott vele, de a fonál ismét eltűnt.

Rozi hirtelen felugrott, és nekiiramodott a fa mögötti ösvénynek.

-Rozi, gyere vissza, oda nem mehetünk egyedül, tudod.- mondta Marci a kutyának.

Rozi bánatosan vakkantott egyet, majd visszament a kisfiúhoz. Marci szeretetteljesen megölelte a kutyát, és visszaindultak a házhoz.

Végre elérkezett a felfedezés nagy napja. Marci kora reggel felkelt, és a hátizsákjába pakolt minden fontos eszközt: zseblámpát, nagyítót, kulacsot, papírt, és ceruzát, felvette a cipőjét, Rozira ráadta a piros nyakörvét, és izgatottan várták, hogy anyukája is elkészüljön.

Útjukat Marci kérésére a tölgyfánál levő ösvénynél kezdték meg.

Ahogy haladtak a hatalmas tölgyfák között, rengeteg élőlénnel találkoztak. Az út szélén szarvasbogár sütkérezett, hangyák masíroztak keresztbe, madarak sokasága csivített, de Marci figyelmét egy zöld gyík foglalta el, aki békésen sütkérezett egy szikladarabon.

-Nézd, milyen szép!-mutatta meg anyukájának a gyíkot.

-Igen, nagyon szép, zöld színe van-értett vele egyet az anyukája.

Hirtelen a gyík mellett egy rózsaszín fonál csillogott meg.

-Ott van a fonal anyu!-kiáltott fel Marci boldogan!

-Igen? Én nem látom, de hiszek neked. Tudod mit? Akkor Te mondod meg, hogy merre induljunk tovább.

-Gyorsan kövessük, el ne tűnjön!- kiáltott fel Marci, és a kisfiú irányításával elkezdtek követni a fonalat.

Árkon-bokron keresztül mentek, már rég letértek az ösvényről. Egy kis idő múlva a fonal elkanyarodott, és egy sűrű bozótosba ment. Marciék követték a fonalat, de egyszer csak eltűnt.

-Sajnálom, úgy látszik, eddig ért a fonal, nem tudom, hova lett, nem látom sehol.

Rozi hirtelen felnyűszített.

-Jaj, szegény Rozi, tele lett bogánccsal. Várj, egy kicsit, fiam, kiszedem Rozi talpából a szúrós bogáncsokat, aztán forduljunk vissza lassan.

-Rendben anyu-mondta csalódottan Marci.

Amíg Rozival foglalkozott az anyukája, Marci még egyszer odament a bozótoshoz. Először nem látott semmit, majd hirtelen újra megjelent a fonal. Marci követni kezdte, és pár lépés után egy hatalmas nagy lapulevelekből álló bokorba vezetett a szál. Marci félrehajtotta a leveleket, és mit látott! Rengeteg apró bogár gyűlt össze a levelek alatt, és azok a bogarak milyen csodások voltak! Mindenféle színben pompáztak, volt, amelyiknek a páncélja csillogott, a másiknak pedig világított!

Már majdnem szólni akart anyukájának, amikor apró kis tündér lépett a bogarak közé, mosolyogva nézett a kisfiúra.

-Kérlek, ne szólj rólunk!-kérlelte Marcit a tündér.-Már olyan kevesen maradtunk, és ha az emberek felfedeznek, akkor mindenféle kísérletnek tesznek ki minket, amit nem szeretnénk.

-Ígérem, hogy nem szólok!-bólogatott a kisfiú.

A tündér hálásan bólogatott, majd megfordult, és elrepült.

Marci boldogan nézte a tündért, ahogy apró testével (mert bizony akkora volt, mint a kisfiú mutatójja), elrepült.

-Marci, hol vagy?-hallotta anyukája hangját.- Gyere, rendbe szedtem Rozit, mehetünk haza!

-Jövök anyu!-kiáltott vissza. Utoljára visszanézett a bokorra, majd visszament a családjához.

-Mit találtál fiam? Láttál valami érdekeset?- kérdezte az anyukája.

-Nem sajnós, csak a virágokat nézegettem kicsit messzebb-mondta Marci, miközben tudta, hogy a tündérek sorsa rajta múlik.- Menjünk haza anyu, éhes lettem- mondta, majd visszafordultak a házhoz.

-Tudod anyu, lehet, hogy csak képzelődtem a fonalat, hagyjuk inkább. De jól esett ez a kis séta, mehetnénk máskor is, de most a másik irányba induljunk majd el.-mondta a kisfiú.

-Rendben van, úgy lesz-mondta mosolyogva az anyukája, majd hazaindultak hármasban.

Valahol az egyik tölgyfa ágán pedig két tündér nézte őket, és hálásan gondoltak a kisfiúra, hogy nem árulta el a titkukat.

Tornaórák

Az oviban minden héten egyszer tornaóra volt. Marciék csoportja hétfőnként tornázott, és mivel Marci nagyon szerette a mozgást, minden vasárnap alig várta, hogy hétfő legyen, és mehessen a többiekkel futkározni.

A feladat ugyanaz volt minden hétfőn. Reggeli után kezet mostak, elmentek a mosdóba, majd mindenki a saját jelénél felvette a tornaruháját. Marcinak egyszerű, de kényelmes ruhája volt, egy sportcipő, a kedvenc zöld pólója, és egy fehér rövidnadrág. Miután mindenki felöltözött, és a cipőfűzők is rendben voltak, átmentek az óvoda tornatermébe. Különleges hangulata volt, tele volt sporteszközökkel, bordásfallal, padokkal, labdákkal, ha az ember beszabadult oda, hirtelen nem is tudta, hogy mihez kapjon. Az óvónéni minden héten új-és új feladatokkal izzasztotta meg a gyerekeket.

-Egy tapsra megálltok, két tapsra leguggoltok-mondta az órát adó.-Addig futás körbe-körbe!

Azon a bizonyos napon nem csak futás volt. Kész akadálypályát kellett végigcsinálni, a padon kúszni kellett, majd szlalomozva futni a bolyák között, egy lábbal szökdelni, majd egy labdát a kosárba kellett dobni. Így ment ez folyamatosan, amíg hirtelen valaki fel nem kiáltott:

-Áúú-mondta Marci.-miközben odakapott a térdéhez.

Az óvónéni odarohant, hogy megnézzze mi történt.

-Ó, ez csak egy pici seb, egy karcolás. Tudod mit? Leragasztom Neked egy szuperhősös sebtapasszal, mit szólsz hozzá?

-Jó lesz pityeregte el magát a kisfiú.

A többiek odasereglettek hozzá.

-Muti a sebedet, nagyon fáj?

-Nem olyan vészes-mondta Marci, miközben jól esett neki a többiek érdeklődése.

-Nézd csak mit találtam neked-mutatta az óvónő a sebtapaszt, miközben lehajolt hozzá-Jó lesz ez a Batmenes tapasz? Azt tudod, hogy a szuperhősök is megsérülhetnek néha, de folytatják a csatákat? Na, visszaállsz a tornába, vagy pihensz egy kicsit?

-Pihenek egy kicsit-mondta, majd leült a padra. Ám ahogy a többiek csinálták a feladatokat, Marci is visszaállt.

-Végülis, csak egy kis karcolás-mondta-majd büszkén végig tornázta a maradék időt.

Óra után pedig büszkén mutatta meg a sebtapaszt a térdén.

-Most már én is szuperhős vagyok-jelentette ki, majd a többiekkel együtt visszapakolták a termet.

Játéknap

Péntekenként játék nap volt az oviban. Ezen az egy napon mindenki behozhatta a kedvenc játékát, és lehetett vele egész nap játszani.

Volt, aki társast hozott be, volt, aki plüss, mások autót, figurát választottak.

Reggel büszkén mutatták egymásnak, hogy mit hoztak, és kipróbálták az összes villogó játékot. Kivéve Julcsit. Julcsi ugyanis minden pénteken egy sarokban ült, és lapozgatta a mesekönyvét, amit mindig behozott.

Egyik pénteken Tomi, a csoport nagyhangú tagja, odament hozzá, és megkérdezte:

-Julcsi, te mit hoztál?

-Én egy mesekönyvet.

-Mesekönyvet? De hát abban semmi érdekes nincs, nem ad ki hangot, nem lehet vele játszani sem.

-Számomra ez a legjobb játék-válaszolta Julcsi komoly nézéssel.

Tomi felnevetett, és odament a barátaihoz. Halkan sugdolózni kezdtek, és Julcsi felé mutogatva nevettek közben. Julcsi ugyan észrevette őket, de hátat fordított neki, és tovább nézegette a könyvét. Tomi odament hozzá megint, és kikapta a kezéből a könyvet.

-De hát ebben még simogatós rész sincs, és kinyitható rész sincs! Ez egy sima könyv. De unalmas-kiáltotta- majd eldobta jó messzire Julcsi könyvét, miközben a többiek nevettek.

Az óvónéni rájuk szólt, és visszaadta Julcsinak a könyvet.

Foglalkozás alatt mindenki bemutathatta a hozott játékot. Volt zenélő baba, távirányítós autó, képregény figurák. Az óvónéni Julcsit is felkérte, hogy mutassa be, hogy mit hozott. Félve emelte fel a könyvét, mire Tomiék kuncogni kezdtek.

-Kérlek, mondd el képek alapján, hogy miről szól a te könyved.

És Julcsi mesélni kezdett. Mesélt varázslatos tájakról, mesehősökről, akik leküzdötték a gonoszt, állatokról, akik varázsolni tudtak. A többiek pedig tátott szájjal hallgatták őt, és az egyszerű könyvét. Igen, még Tomiék is. Története végén Tomi megszólalt.

- Ez volt a legsodálatosabb mese, amit valaha hallottam-mondta ámuldozva.

Julcsi elmosolyodott. Ezután az óvónő sokszor felszólította őt, Julcsi pedig egy kép alapján egy teljes történetet tudott elmesélni.

Később Julcsi elmondta a többieknek, hogy mennyire rosszul esett neki, hogy kinevették, amiért ő nem hozott látványosabb játékot. Ők pedig megértették, hogy milyen rosszul viselkedtek a kislánnyal.

Azóta Julcsi lett a csoport mesemondó királylánya, és sok barátot szerzett ezáltal.

Oktató mesék

Szépre nyíló mező

Egyszer volt, hol nem volt, túl a mindenek királyságán volt egy kis falu. Ebben a faluban nem laktak sokan, hiszen nem voltak túl kedvesek egymással az ott lakók. Csúnyán beszéltek egymással, vagy csak unottan lépkedtek egymás mellett, nem volt soha semmilyen közös programjuk.

Egyszer azonban, egy ott lakó fiúcska unottan elindult sétálni a közeli erdőbe. Nem kellett sok lépést tennie, a faluban a házak kör formában helyezkedtek el, így amint elhaladt a házuk mellett, már az erdő szélénél is volt. Unalmában elindult a fák sűrűjében, ahogyan tette ezt máskor is. Azonban most nem fordult vissza egy idő után, hanem továbbment. Ment–mendegélt, mintha órák hosszat csak menetelt volna, de az idő csak nem haladt. A nap ugyanúgy sütötte, és habár elfáradt a lába, akkor is csak ment. Egy idő után neszre figyelt fel. Egyből felélénkült, és követni kezdte a zajt.

-Most jobbról jön!-gondolta magában.

-Most meg balról!-váltott hirtelen irányt, miközben már ő maga sem tudta, hogy merre haladt.

Ahogy közeledett a zaj felé, egyre gyorsabbá vette a lépéseit.

-Na, most megvagy!-kiáltott egy nagyot, és kiugrott egy bokorból.

De amint kiugrott, egyből el is állt a szava. Hatalmas fa ajtót látott a bokortól balra, olyan nagy volt, hogy az eget is eltakarta. Tekergő rózsák voltak belevésve, és faragott pillangók repesgették szárnyaikat rajta. A kisfiú percekig csak bámulta a mozgó lepkéket, majd odalépett az ajtóhoz, és megpróbálta lenyomni a kilincset.

-Nem nyílik az ki, csak, ha szépen mondják!-hallotta a hangot felülről.

-Ki vagy? Honnan beszélsz?-nézett körbe a fiú, de választ nem kapott a kérdésére.

-Lássuk csak... Nyílj ki!

Semmi nem történt.

-Kérlek szépen, nyílj ki!-mondta újra, erre az ajtó elkezdett kinyílni.

Ragyogó fény töltötte be az erdőt, egy pillanatra be kellett csuknia a szemét, annyira vakító volt a fény. Az ajtó mögött egy csodaszép mező volt, tele szebbnél szebb virágokkal. A levegőt csodálatos illat töltötte ki, és mindenféle bogár zümmögött a virágfejek között.

-Hát ez csodálatos!-kiáltott a kisfiú, és belépett a kapun.

Végigsimított a virágokon, miközben hozzábújtak a növények.

-Adok nektek egy kis vizet!-kiáltott fel a fiú, miután meglátott egy kannát a földön. Mikor megpróbálta felemelni a földről az üres kannát, hátraesett, ugyanis a kanna meg sem mozdult.-
Hívok segítséget-kiáltotta a fiú, és gyorsan hazaszaladt.

Mikor a szüleivel együtt visszatért, hosszú idő után először látta az anyukáját mosolyogni a virágok között. A kannát se anyukája, se apukája nem tudta megmozdítani egyedül.

Hirtelen egy kis méhecske repült hozzájuk.

-Ha szépen kértek segítséget egymástól, akkor sikerülni fog.

-Segíts, kérlek, fiam-mondta az apa-majd miután kimondta, a kanna megemelkedett a levegőbe.

-Tudjátok, ez a varázsszavak mezeje. Itt csak akkor működnek a dolgok, ha kimondjátok ezeket: Kérlek, Köszönöm, Segíts, Bocsánat. És csak az maradhat, aki kedves a másikkal. Ha gonoszkodsz másokkal, a virágok kitaszítanak innen az ajtón túlra.-mesélte a kis méhecske.

Miközben az apukája locsolt, a kisfiú is talált kannát.

-Segíts kanna, kérlek, locsolni!-mondta, majd a kanna megemelkedett a földről, és végig repült ki nem fogyó vízzel a mező felett.

A kisfiú kuncogni kezdett örömeiben.

Másnap több ember érkezett a mezőre a kisfiú segítségével. Elmondta a szabályokat, és a máskor mogorva emberek itt mosolyogtak. Vidámsággal töltötte meg lelküket a sok színes virág. Minél több kedvességet mondtak egymásnak, annál több virág lett a mezőn. Miután egyre többen jöttek ide naponta, a mező is egyre nagyobb lett. Lett egy veteményes része is, ahol a falubeliek csodálatos zöldségeket termeszthettek.

Egyik nap azonban az egyik kislány leszakított egy virágot. Hirtelen elsötétült az ég, és a növények kikergették az embereket onnan.

Nem értették, hogy mi történt, naphosszat törték a fejüket a falu főterén a megoldáson. A kapu ugyanis, hiába kérlelték szép szavakkal, az bizony nem nyílt ki többé.

Végül a kisleány jött rá a megoldásra. A kisleány nem kért bocsánatot, mikor leszakította feleslegesen a virágfejet.

Így másnap a kisleány a kapu elé állt, és őszintén bocsánatot kért a mezőtől. A kapu pedig kinyílt, és újra fogadta az embereket.

Az emberek pedig megtanulták, hogy a szavaknak mekkora erejük van.

A víz körforgása

Egyszer régen, nagyon régen, volt egy hatalmas tenger. Rengeteg élőlény élt itt, de a mai történetem nem erről fog szólni. Élt a tengerben egy pici Csepp. Csepiké a többi cseppel együtt már nagyon várta a beavatása napját.

Minden hónapban, mikor a Nap a legmelegebben süti a víz felszínét, az apró kis cseppek egy része párává alakulva felrepül az égbe, ahol újra cseppekké válnak, összeölelkeznek, és felhővé alakulnak át.

Ez a reggel más volt. Csepi érezte, hogy ma valami különleges dolog fog vele történni, így reggeli után kiszaladt a többiekkel a főtérre. Ottmár javában zajlott a készülődés, halak, cseppek, hullámok járták vidám táncukat, és várták a Nap meleg sugarát. A főtér közepén összegyűltek, és izgatottan várták, hogy ebben a hónapban ki lesz az a szerencsés, aki megkezdheti hosszú útját a világban.

Mikor deket ütött az óra, Nap feléjük emelkedett, és egyik karjával kiválasztotta a szerencsés cseppeket.

Csepi tudta, hogy ma kiválasztják, egyszerűen érezte. Így is lett, több száz társával felemelkedett az égbe. Boldogan integetett az ott maradottaknak, és élvezte a pillanatot.

-Juhúúúú, repülünk-kiáltották egymásnak, miközben egyre távolabb kerültek a víztől. Végül egy felhőnél megálltak, Nap lerakta őket az egyik szobába, és tovább haladt.

-Jöjjenek, jöjjenek, már vártuk magukat.-kiáltotta egy bajuszos kék figura.-Csoportokra fogjuk osztani magukat, az első csoport: Csöpi, Cseri, Csibi, Csabrak.

Miközben sorolták a neveket, Csepi izgatottan várta, hogy az ő nevét is mondják. Végül a 8. számú csoportba került.

-Sziasztok!-köszöntötték egymást a csoport tagjai, majd odament hozzájuk a bajuszos figura.

-Ti egy ideig egy közös felhőt fogtok alkotni. A szabály az, hogy amíg tudjátok, fogjátok szorosan egymást, hogy egységet alkossatok. Az útvonalatokat Szél fogja befolyásolni, engedjétek sodorni magatokat, és élvezzétek ezt az utazást.

Így esett, hogy Csepikéből és társaiból felhő lett.

_*****

Hosszú- hosszú ideig szállingóztak felhőként a cseppek. Gyönyörködtek a tájban, az élőlényekben, élvezték, hogy mindebben részük lehet.

-Jó szorosan fogjátok egymást, nehogy valamelyikünk kiessen-mondogatták egymásnak.

Ám egyik nap egy kiszáradt mező fölé értek.

-Jaj, felhőske, küldj le pár esőcseppet nekünk, kiszáradtak a növényeink, az állataink éhesek, vízre van szükségünk.

Csepiék megsajnálta őket, és jó sok esőcseppet engedtek le hozzájuk. A növények, és az állatok is megitták a vizet, és hálásan integettek nekik.

Egyik nap a felhő egy nagyon magas hegy felé közeledett.

-Szél úrfi, vigyél feljebb bennünket, mert neki fogunk menni a hegycsúcsnak.-kérték a szelet, de mintha az meg sem hallotta volna. Egyre csak közeledtek a csúcs felé, de a szél nem emelte feljebb őket.

-Szél úrfi kérlek, emelj feljebb minket, mert nekimegyünk a csúcsnak-kérlelték egyre kétségbeesettebben a szelet, de az csak mosolygott rájuk.

-Ne féljete cseppecskék, minden okkal történik, meglátjátok majd, hogy mi fog következni. Amint nekimentek a csúcsnak, a felhő szétesett. A sok csepp mind elkezdett lecsúszni a hely oldalán. Összekapaszkodtak félelmükben, és így egyre nagyobbak lettek. Végül erecske lett belőlük, majd folyó. Ahogy folytak végig, elmúlt a félelmük. Olyan volt, mintha egy hatalmas csúzdán lennének, nevetve csúsztak a kavicsos mederben. Végül a folyó a tengerbe érkezett, ahol lelassulhattak, és nyugovóra térhettek.

Másnap kipihenten ébredtek, és felfedezték, hogy ugyanoda érkeztek vissza, ahonnan az elején elérkeztek. A főtéren most is ott álltak az apró cseppek, akik reménykedve várták a nagy utazásukat.

-Csepiké!-kiáltott fel Csepi anyukája,-hát visszaérkeztél!

-Anyá-futott karjaiba a kis Csepi, és boldogan ölelte meg anyukáját.

-Hogy érezted magad a kiránduláson?

-Jaj, fantasztikus volt-kiáltotta Csepi.

-Képzeld, öntöztünk virágokat, kitikkadt mezőket, míg végül egy hatalmas hegy oldalán lecsúsztunk, folyóvá váltunk, és így érkeztünk haza.

-Húú, ez ám a kaland! Mennél máskor is?

-Igen, minél többet látok a világból, annál többet tudok meg. De most nagyon elfáradtam. Majd egy kicsit később.-mondta ászítózva Csepi, és elindult hazafelé. Elhaladt a téren várakozó fiatalok között, és mosolyogva gondolt arra, hogy ő is milyen vágyakozva állt ott pár hónappal ezelőtt.

Most, hogy megtapasztalta ezt az utazást, láthatta, hogy mennyire fontos ez a folytonos utazás. Így jut el mindenhol a víz, és így lesz ez egy örökös körforgás.